

רינת אלדר, חברת נבחרת "12 המופלאות": "אני חושבת שאני

רינת במודעת פירסום
למה לי להיות חייבת למישהו?

לא יפה!

חושבים שהיא יפה. ואם הרבה אנשים חושבים כך, אז אולי יש בזה משהו. סבורה רינת. למרות העובדה שהיא עצמה מעולם לא העזה לחשוב כך בעצמה.

אחרי כך בא הגיוס, והבגדים היפים הוחלפו במדים ירוקים. "היה לי שרות משגע", היא מספרת, "לא ישבתי באיזה מישרד ממוזג-אוויר בקריה בתל-אביב. הייתי מ"כית של טירונים-גברים".

לא. לא היו שום בעיות מיוחדות. בצבא כל הבעיות נפתרות בעזרת הדרגות. מי שיש לו דרגה יותר בכירה ממך הוא יותר סמכותי, אפילו אם הוא כמיקרה בחורה יפה מאוד.

גם כמשך השרות הצבאי היא הופיעה בתצוגות-אופנה, אבל זה היה בחיפה, רחוק מאור הורקורים התל-אביביים ומטור-הרכילות הנכתבים בין גוררון לפרישמן. אולי זאת הסיבה לכך שהיא פוסעת על המסלולים כבר שלוש שנים, ועדיין לא מזהים אותה ברחוב ולא כותבים עם מי היא נראתה ביום השישי אחרי-הצהריים.

עכשיו היא שוב גרה עם ההורים כהרצליה, ומשם לא כל ערב מגיעים לעיר הגדולה, ולכל הקוקטיילים והפתיחות והגשפים.

היא מודעת לכך שדוגמנית צריכה שיידעו עליה, שיצלמו אותה, שיראו אותה. אבל מצד שני, כל זמן שזה לא

רינת (עם אמא) בצבא — ובמודעת פירסום לנשק
הרומן הגדול שלה יהיה עם המצלמה...

יסודי, ואחרי כך בתיכון. שום דבר מרגש ממש לא קרה לה, ואפילו לא שמה לב שהיא הולכת והופכת יפהפיה של ממש.

כשהיתה בת 16 פנה אליה מישהו, ושאל אם היא רוצה להופיע בסרט פירסומי. היא אמרה טוב, והופיעה בסרט פירסומי. אבל אפילו זה לא היה מרגש במיוחד.

אחרי כך הרברים התגלגלו, ואנשים אחרים רצו לצלם אותה. פיתאום, יום אחד, היא קיבלה מיכתב שמישהו הציע אותה לתחרות מלכת-היופי. עד היום רינת לא יודעת מי הציע אותה, ובעצם היא גם לא רוצה לדעת.

"למה לי להיות חייבת למישהו?" היא שואלת. יותר טוב לא לדעת ולא להיות חייבת.

הלכה לתחרות. חזרה הביתה כ-נערת-יופי-ישראל והבטחה לנסיעה לתאילנד. הנסיעה לא יצאה לפועל, כי מתאילנד הגיע מיכתב תמוה שיש להם אבל. אחרי כך הסתבר שלא היה שום אבל. אבל גם מזה לא התרגשה רינת. שיהיה בלי תאילנד.

מה שיצא לה מהתחרות של מלכת-היופי הוא הידיעה שהרבה מאוד אנשים

מבין הייצוא הישראלי שולח 12 דוגמניות ישראליות יפהפיות כדי לעודד את התיירות בארץ. שידעו הגויים, שמלבד מילחמות ופיגועים וסקנדראלים וצרות ובצורת ואפליה ערתית — יש לנו גם כמה להיות גאים כאן. החליט מי שהחליט שהייצוא שלנו, שיעשה רושם על האירופים, הוא ייצוא של יפהפיות.

צדי צרפתי, הבימאי של מופעי הדוגמניות, היפנה את תשומת-לבי ליפהפיה אמיתית ולא ידועה כמעט: רינת אלדר. ראיתי אותה, ראיתי את לכתוב עליה כמה מילים.

היא אמרה שאין מה לכתוב עליה, כי עדיין לא עשתה שום דבר יוצא-דופן ב-21 שנותיה. ומה שכן עשתה, עשתה במיקרה.

היא נולדה ברומניה, אבל לפני שהספיקה ללמוד איך אומרים ממלי-גה, כבר לקחו אותה הוריה והעלו אותה ארצה, ישר לאולפן בקיבוץ. אחרי שכל המישפחה, הכוללת רק הורים ואותה, למדו לדבר עברית, עברו להרצליה, שם כולם גרים עד עצם היום הזה.

רינת למדה, כמו כולם, בבית-ספר